

KULTÚRA

ROČNÍK XX. – č. 4

DVOJTÝŽDENNÍK ZÁVISLÝ OD ETIKY

22. FEBRUÁRA 2017

Vydáva FACTUM BONUM, s. r. o. • Šéfredaktor TEODOR KRIŽKA • Redakcia: Sološnická 41, 841 04 Bratislava • mobil: 0911 286 452 • e-mail: kultura@orangemail.sk • Cena 1,50 €

Na úvod par poznámok k názvu. Liberalizmus je len jednou z foriem demokracie. Preto antiliberalizmus nie je antidemokratizmus. Demokracia pokračuje ďalej. Môže pokračovať aj bez liberalizmu. Liberalizmus postupne bude nahradzovať hodnotovejšie a možno konzervatívnejšie formy demokracie. Súčasná liberálna demokracia ako nástroj globalizácie sa stala čoraz viac pokryteckejšou demokraciou. V tejto súvislosti s vplyvom mainstreamových médií to súvisí s určitým zatemňovaním zdravého rozvoja spoločnosti, nevnímajúc v tom zdravý rozum občana.

Takáto demokracia nie je pre všetkých, ale pre vyvolených. Liberálna demokracia je demokraciou mocných tohto sveta, ktorú podporuje tvrdá propaganda, schopná potierať a ničit' iné názory na obsah a fungovanie samej demokracie. Snahy o všemocnosť médií preferujúcich reálnu moc ekonomickej oligarchie a menšinových záujmových elit postupne strácajú odozvu. Občania stále viac odhaľujú pokrytectvo tohto obsahu quasi demokracie, čo nie je nič iné ako šírenie poloprávd. Zahmlievanie reality zjavne nezáleží na blahu občana, väčšinovej spoločnosti, národa, štátu. Samo seba

Antiliberálna revolúcia sa začala

ospravedľňuje akosi globálnou ideou. Dnes občan a spoločnosť nachádza pravdu aj mimo liberálnych médií. Teoretická korektnosť, ktorá je v praxi antikorektnosťou voči väčšine občanov, národu a štátu, sa snaží obmedziť hľadanie pravdy a úctu voči morálnym a kresťanským hodnotám. Nepravdivosť, nevieryhodnosť a pokrytectvo sa stalo hlavným prúdom každodennej propagandy ako nástroj liberálnej demokracie. Zvýrazňovaná korektnosť má v skutočnosti preferovať záujmy menšín a hlavne zakrývať skutočných nositeľov reálnej moci, a to oligarchie, ktorým liberálna demokracia dnes verne slúži.

Dnešná liberálna demokracia nie je skutočnou demokraciou pre širokú verejnosť a nevyjadruje záujmy kresťanských, národných a štátnych spoločenstiev. Takto liberálna demokracia reálne podporuje zachovanie a rozšírenie ekonomickej a záujmovej nerovnováhy, kde prib-

ližne 50 percent bohatstva spoločnosti ovláda asi jedno percento obyvateľov. A nerovnováha výrazne pokračuje. Je to vláda výraznej menšiny nad väčšinou, čo liberálna demokracia dôsledne podporuje. Liberálna demokracia je dnes tichým, ale rozhodným ochrancom oligarchie a oligarchických a menšinových záujmov.

Takto sa stala súčasná liberálna

BRUNO ČANÁDY

demokracia de facto prooligarchickou demokraciou v globálnom význame.

Liberálna demokraciu by mala nahradiť „hodnotová demokracia“ – teda demokracia rozvoja ľudského ducha a všeľudských hodnôt, demokracia pre väčšinu spoločnosti, demokracia ochrany života a bezpečnosti, demokracia reálne chrániaca ekonomicke, sociálne a politické práva občanov, dôsledne podporujúca kresťansko-morálne hodnoty,

najmä hodnoty dobra, práva a spravodlivosti.

Liberálna demokracia je riadená pseudodemokraciou podporujúcou v praxi nárast reálnej neslobody občanov, kde sa hazarduje s ich slobodou v mene bezbrehej podpory finančnému a bankovému hazardu, hazardu so zdravím, hazardu s bezpečnosťou občanov, hazardu s právnym štátom a hazardu nielen

s ekonomicou a morálnou budúcnosťou, kde potomkovia sa budú mať horšie ako ich rodičia a kde potomkovia môžu preklínať nezodpovednosť predchádzajúcich generácií. To by bol výsledok liberalizmu v našej spoločnej budúcnosti, pokiaľ to necháme, len tak.

A preto musíme nie zúfať, nestačí len dúfať, ale hlavne konať. Liberálna demokracia tvrdí, že bez nej to nejde, ale povedzme si úprimne, že bez nej

to pôjde. Obsah demokracie sa musí viac priblížiť záujmom občana, národa, spoločnosti a štátu. Na prvom mieste musí byť vždy záujem občana, národa a štátu, a nie globalizátorov a ich oligarchických národno-štátnych pomocníkov. Zmenu k lepšiemu nám môžu len zaručiť správni (zodpovední) ľudia na správnych (a zodpovedných) miestach národno-štátnych orgánov.

Je veľmi smutné, že Európska únia, ktorá vznikla pôvodne na kresťanských hodnotách, sa v súčasnosti výrazne odkorenila a dnes sa stala nástrojom globalizácie, tiež je všestrannou a výraznou ochrankyňou moci ekonomicke-politicko-mediálnej oligarchickej vrstvy odrhnutej od občana. EÚ v súčasnosti chce diktovať svoju ľahko nadobudnutú moc, ale jej výrazne dochádza dych.

Nezáleží jej však na realite života občanov a národných spoločenstiev.

(Pokračovanie na 3. strane)

Prírodnými zmenami, keď sa niečo končí a nové sa ešte nevyvinulo z hmly času, cítiť všade nepokoj. Neistota spôsobuje, že každý obviňuje každého. Vodu privádzajú do varu. Každý sa chytá slamky a utvrdzuje sa vo svojom práve, ukazujúc prstom na iného, že je príčinou úpadku. Keby som bol karikaturista, poľahko by som nakreslil tento stav.

Nebudem panikáriť. Úlohou kresťana určite nie je šíriť strach. No úlohou kresťana rovnako nemôže byť únik zo sveta, rezignovanie na názor a postoj. Miliarda dvestoštyridsať miliónov katolíkov,

tovej vojny. Keby však začali skúmať, prečo vôbec k tejto vojne došlo, uvedomili by si, že už v nej samej bol založený zárodok ešte strašnejšej Druhej svetovej vojny, ktorá nijako neodstránila predpoklady Tretej či Štvrtej, ak z tohto reťazenia vyčleníme tú Studenú, ktorá bola studená iba pre nás v Európe, ale v skutočnosti pokračovala v horúcej podobe mimo nášho civilizlačného okruhu. Aj teraz, keď nám zápach pušného prachu naplňa nosné dierky, máme pocit, že sa nás vojna ešte netýka. Lenže už dramatik minulého storočia vedel, že ak je na divadelnej scéne zavesená

Hrable

TEODOR KRIŽKA

to je poriadna hora soli, ak by sme použili biblickú predstavu o spasiteľnej úlohe viery. Keby sme mali vieru čo i len ako horčičné zrno, darmo by sa ostatných šesť miliárd rozhodlo zahnivať, svet by kráčaľ neochvejne po hladine, kam ho pozval Ježiš.

Viera v Boha je generátorom pasionárnosti už tisícročia. Každá iná viera, neodvedená od tejto, je vierou vo východisko zo slepej uličky. Na tom je aj postavená taktika zlého. Vytrhávať jednotlivé dobré a ponúkať ich separátne. Kto by nebol za sociálnu spravodlivosť? Kto by nemal rád vlastný národ? Kto by nechcel nastoliť právo a potrestať nepravosť?

Potom už stačí iba nadávať rozpor medzi antagonizmami, používať čo najčastejšie antonymá, a až hrniec prekypí, dodať na námestia tých správnych hovorcov vlastných záujmov, ktorí energiu davu povedú žiaducim smerom, teda k upevnieniu mojej moci.

Ak jedna idea zlyhá, moc vyti-ahne z rukáva ďalších desať. Rozhodí ich medzi masy a skúma, ktorej sa chytí potrebná časť, postačujúca na tento manéver. Niekedy sa nevygeneruje dostatočná hybná sila, preto treba pokračovať v prerozdeľovaní verejnej mienky.

Zvláštne, vždy sa nájde dostatok hlásnych trúb, ktoré sú v tomto usmerňovanom procese síce iba štatisti, ale vnútorne sú presvedčení, že sa zúčastňujú obrodného procesu. Väčšinou sú to ľudia mladí, u ktorých je pasionárnosť prirodzená, no rovnako je prirodzená aj neskúsenosť a neschopnosť grafologicky rozlišovať rukopis dobrého a zlého.

Nechcem tvrdiť, že to dokážem sám. Práve naopak. Čím hlbšie sa ponám do skúmania javov, tým väčšmi chápem metafyziku dejín, bezradnosť racionalizmu pred Bytím. Existuje tu prekrásna úmera medzi množstvom poznaného a veľkosťou tajomstva.

Človeku je vymeraný pomerne krátky čas života, aby bol schopný na vlastnej koži zažiť amplitúdu historických premien. Tá zvyčajne presahuje osobnú pamäť a skúsenosť generácií, ktoré ovplyvnili naše chápanie súvislostí. Je iba málo ľudí, ktorí navštevujú hroby prarodičov a ešte menej takých, ktorí postoja pri pamätníkoch obetí Prvej sve-

puška, tak sa z tej pušky počas predstavenia vystrelí.

Európa ešte nie je centrom vojny. Bojuje sa na Strednom Východe. No umierajú aj ľudia na Donbase, z ktorého vzniká nové Kosovo či nový Náhorný Karabach. Ani jedna zo strán nemôže zvíťaziť, Západ blokuje Rusko sankciami a hrozbou ozbrojeného konfliktu, a Ukrajina tak beztrešne rieši konflikt ostreľovaním obyvateľstva, ktoré deklaruje ako svoje, hanlivo ho označujú za „vatnikov“ a „moskalov“. Zvíťaziť nemôže nik, pretože zvíťaziť by sa nedalo ani vyhnaním či genocídou obyvateľstva a osídlením územia sebe blízkymi, ani porážkou Kyjeva.

Medzitým po slovenskom území prechádzajú nákladné vlaky plné vojenskej techniky smerom na východ. Puška zavesená na scéne divadelnej hry musí vystrelíť. A tak je to hra o nervy. Hra o to, kto zastaví toto umelo vyhotovené šialenstvo, spôsobené záujmami globalistov, ktorí na desaťročia okupovali EÚ a USA a ktorí teraz ženú IV. Ríšu nemeckého národa do konfliktu s Ruskom. Aby toho nebolo dosť, Nemecko poučené predošlou vojnou zrejme za obeť prinesie nielen Ukrajinu, ale aj Pobaltie a Poľsko.

S trochou sarkazmu, vysloveného cez slzy, sa tak žiada povedať, že na scéne divadelnej hry popri puške visia aj hrable a že naše národy, nepoučené dejinami, sa na ne opäť chystajú stúpitiť.

Nechcem robiť z Ruska obetného baránka, lebo impérium byť baránkom prosto nemôže. Len pripomeniem desiate výročie slávneho mníchovského prejavu Vladimíra Putina, ktorý znamenal koniec jednostranných ústupkov Ruska a jeho prehodnotenie monopolárneho usporiadania sveta. Dnes sme v štádiu, keď Británia a hlavne USA akoby túto konfrontáciu opúšťajú a nechávajú v nej EÚ ako v pasci. Globalisti snívajúci o jednom svetovom štáte s jednou vládou sa tak ocitli v boji o EÚ, o stretnuté pozície vo Washingtonu a zároveň v konfrontácii s jednou z najväčších hrozieb svojich plánov - Ruskom, ktoré v týchto dňoch spustilo moderné systémy radarovej kontroly hraníc, schopné rozpoznať letiacu tenisovú loptičku v okruhu 6000 km.

Je to tu znova. Psychoteror

„Mimoriadna správa“, že k univerzite profesorovi Milanovi Stanislavovi Ďuricovi vtrhlo „polícia- né komando“, by mohla byť kvalifikovaná ako „poplašná“, pretože do profesorovho bytu nevtrhli nijakí po zuby ozbrojení kukláči. Podľa slov jeho asistentky prišli „len“ traja príslušníci kriminálnej polície v civilu, ktorí prah jeho bytu neprekročili. Hľadali vraj Ústav dejín kresťanstva, vlastne jeho riaditeľa, a odišli „naprázdno“. Preto predseda výboru NR SR pre obranu a bezpečnosť môže v štátnej televízii bohapusto tvrdiť, že „profesora nemolesovali“.

Človeka však konšternuje predstava, že štátna moc robí taký huríavk formálne pre jeden kalendár k storočnici prvého prezidenta Slovenskej republiky Jozefa Tisu, akoby jeden spomienkový kalendár mohol zvrátiť ústavné pomery a rozvrátiť demokratický štát.

V týchto dňoch vychádza výber z celoživotného diela ostrakizovaného, ale v súčasnosti najznámejšieho slovenského historika M. S. Ďuricu. Čo bude robiť politická polícia nášho štátu? Zbabe ho? Spáli ho? Postaví jeho 91-ročného autora pred štátny tzv. špecializovaný súd? A za čo, súdruhovia prokurátori? Profesor je vycvičený zŕnať kadejaké nátlaky a intrigy, veď v exile sa med nelíže... Mám strach. Áno, bojím sa!

Je to veľmi smutné, ale poburujúce, ak sa v SR zavádza a toleruje takéto používanie silových zložíek na zstrašovanie občanov. Je to psychoteror! Čo iné by bolo možné takto nazvať?

Onen čin iba potvrdzuje dnešnú smutnú skutočnosť: Ak na Slovensku de iure nevládnú boľševici, stále tu vládnu de facto totalitné spôsoby. To nie je o Tisovi, o fašizme, o extrémizme, o kotlebovcach. To zaváňa úšebé, gestapom, eštabé, Daxnerom, Bacilkom, Doubekom, Urválkom, Biľakom... Opäť sa rozťáča totalitná špirála?! Pán prokurátor Čížnar, pán minister Kaliňák, pani ministerka Žitňanská, kde sa táto obľudná odporná pol'ovačka na čarodejnice skončí?!

Zákonnodarcovia v slepej poslušnosti schválili „gumový“ zákon „proti terorizmu a extrémizmu“. Štát však stále vidí len jeden „extrémizmus“, straší pomýlenými „náckami“ či „neofašistami“... Ale o „statočných komunistoch“ a o „poctivých eštabákoch“ amorálne mlčí...! Média sú plné odsúdeniahodných darebáckych gardistov. Ale o podliakoch v partizánskych plášťoch či v modrých uniformách ľudových milícií ani slova... Ak tí prví boli pri válove šesť rokov, ibaže si nemohli dovoliť hocičo, tí druhí nás terorizovali dve generácie, plných 50 rokov! Politickí väzni, ktorí roky doslova hnili v komunistických žalároch, teraz demokraticky živoria! No príslušníci súdovej štátnej bezpečnosti za svoje „záslužné“ služby demokraticky dostávajú „výsluhové“ dôchodky a žijú si ako „prasce v žite“.

Slovenskí žiaci majú mať o hodi-

horší, ešte nenásytnejší. Moc, tá koriguje najviac – okrem peňazí.

„Zmráka sa, stmieva sa, k noci sa chýli...“ Na našom Slovensku je situácia neradostná. Ja, ktorý som celý svoj život bojoval za politickú individualitu Slovákov a za slovenskú štátnu samostatnosť, sa dožívam rozčarovania. Náš obnovený slovenský štát nie je taký, aký sme už chceli mať: demokratický, pluralitný, suverénny, slobodný a slovenský... Nuž čo, nielen komunisti, ale aj čechoslovakisti i maďaróni robia všetko pre to, aby tento náš štát diskreditovali a urobili ho (aj v našich vlastných očiach!) zlým, všelijakým, len nie dobrým. Skončí sa toto vôbec niekedy? Ako bude zmysľfať a konať nastupujúca generácia? My sme už viacmenej skončili a skôr stoicky sledujeme súčasné dianie. Tí neskôr narodení, mladší, sa azda doživú i lepších časov. Ale osobne sa obávam, že naši vnuci a ich vnuci budú (smieť? môcť?) medzi sebou komunikovať po arabsky, že napríklad v Bratislave na Miletičovej ulici spravia zo saleziánskeho kostola mešitu či pristavia si (možno dajú pristaviť) k nej minaret a že muezín bude vyhlasovať... ďalší psychoteror... Ale hádam radšej nie. Preto sa už konečne prebudme a zamyslime sa, čo robíme!

JOZEF M. RYDLO

Kresba: Andrej Mišanek

V Katolíckych novinách bol uverejnený pekný a poučný príspevok o známom anglickom spisovateľovi Gilbertovi Keithovi Chestertonovi (1874-1936) z pera Andrey Eliášovej pod názvom: Aj dnešní novinári sa potrebujú učiť Chestertonovej pokore, KN č. 4/2017). Autorka predstavila Chestertona ako brilantnú postavu intelektuálneho života, ktorý svojou spisbou obohatil nielen anglickú literatúru, ale natrvalo ovplyvnil celé generácie kultúrnych pracovníkov na celom svete. Dnes takmer v každej kresťanskej krajine, ktorá sa hlási ku kresťanským tradíciám a kresťanskému dedičstvu, jestvujú spolky, krúžky a kluby jeho čitateľov, obdivovateľov a ctiteľov. A práve z týchto kruhov vyšla iniciatíva zahájiť proces jeho blahorečenia.

Slovenskému intelektuálovi netreba Chestertona osobitne predstavovať. Jeho meno a viaceré jeho diela sú známe aj u nás. Bol to spisovateľ, ktorý s rovnakou ľahkosťou písal básne, poviedky, romány, eseje, drámy i literatúru faktu; bol filozof, novinár, rečník, životopisec, laický teológ, literárny kritik, ba i maliar. A bol aj vášnivý bojovník. Nie mečom a hnevom, ale satirou a vtípom útočil na zaostalosť i falošnú modernosť, na materializmus, pesimizmus, determinizmus, a iné spoločenské neduhy, umelecké a filozofické prúdy, ktoré pokladal za bludárske a nákazlivé. Robil to vtípnym a prítlačlivým štýlom, ktorý častejšie rozosmial, než rozhneval obeť svojej kritiky. Povestné sú jeho polemiky s dvomi literárnymi súčasníkmi s G. B. Shawom a H. G. Wellsom, ktoré patria k historickým udalostiam anglickej literatúry. K ostrej výmene dochádzalo najmä so slávnym dramatikom George B. Shawom, ktorého Chesterton pokladal za svojho "priateľského nepriateľa" (friendly enemy). A G. B. Shaw, o ktorom je známe, že svojich protivníkov nikdy nešetřil, sa o Chestertonovi vyjadril ako o "človekovi kolosálnej geniality". (He was a man of colossal genius... The world is not thankful enough for him).

K jeho obdivovateľom patrili také literárne veličiny ako Ernest Hemingway, Graham Green, Paul Claudel, Sigrid Undsetová, Karel Čapek, Jorge Luis Borges, Ján Chrysostom Korec a mnoho iných. Jeho spisy viedli ku konverzii mladého agilného ateistu C. S. Lewisa, ktorý pod vplyvom Chestertonovej knihy *The Everlasting Man* konvertoval a stal sa jedným z najznámejších kresťanských spisovateľov a mysliteľov 20. storočia.

Bol obľúbený spoločník. Ako človek impozantnej postavy a váhy (merala 195 cm a vážil 300 funtov /136 kg/), rád sa chutne najedol, rád popíjal pivo a po jedle pravidelne si zapálil cigaru. Ale pri všetkom, čo robil, dával verejne najavo, že je kresťan a vždy tak aj konal. Či v úzkej spoločnosti, či vo verejnej reštaurácii, alebo v exkluzívnom klube – pred jedlom sa vždy prežehnal, z úst mu nevyšlo škaredé slovo, ani hrubý žart a bolo všeobecne známe, že v jeho spoločnosti sa každý musel správať ako kresťanský gentleman.

V šesťdesiatych rokoch, keď európska spoločnosť prechádzala tzv. sexuálnou revolúciou, keď dochádzalo k uvoľňovaniu mravov a úpadku viery, život G. K. Chestertona sa vynoril ako vzor človeka, ktorý vie vychutnať slasti života bez toho, že by prepadol trendom pseudomodernizmu a dekadencie. Umeleca, ktorý ukázal, že sa dá písať hodnotná a pútavá literatúra

aj bez módných a často nevkusných parafernálií, že umenie môže byť etické a pritom aj výsostne estetické.

A tak vzniklo hnutie za jeho beatifikáciu. Zaujímavé že nevzniklo v jeho rodnom Anglicku, ale v zámorí. V popredí stáli kluby obdivovateľov Chestertona v Spojených štátoch a v Argentíne, ku ktorým sa neskôr pridali aj chestertonovské asociácie v Taliansku, Španielsku a inde.

Hybnou silou celej akcie bol predseda americkej Chesterton Society

jaký prorok nie je náležite ocenený medzi svojimi" (Nemo propheta in patria sua). Ale Alquist, ktorý bol tiež jedným z tých, čo konvertovali na katolícku vieru pod vplyvom Chestertonových diel, sa však nedal odradiť počiatočným neúspechom.

Vo Veľkej Británii akciu za blahorečenie presadzoval predseda Anglickej skupiny Chestertonových priateľov Martin Thompson. Veľmi aktívna bola aj Chestertonova spoločnosť v Argentíne, ktorej predsedom

O dva týždne neskôr bol zvolený za pápeža. To bol akoby Boží zásah celého procesu. Veď kto by mohol odporovať akcii, ktorú schvaľuje pápež? Pápežov podporný čin posmelil aj anglickú cirkevnú hierarchiu a nový northamptonský biskup mons. Peter Doyle v novembri 2013 ustanovil komisiu, ktorá teraz zbiera materiál a pripravuje dokumentáciu na blahorečenie tohto neobyčajného Božieho služobníka.

Dale Alquist takto vidí potrebu

dobré ako sv. Jozef, uctieva dôstojnosť ženy ako Preblahoslavená Panna Mária a s vnútorným presvedčením nám vysvetľuje, že každé dieťa je dar z neba, ako bol Ježiš Božím darom nazaretskej rodiny.

Naša doba potrebuje moderného svätca, ktorý je epitomom kresťanskej radosti v chaose súčasného temného storočia. Verím, že v G. K. Chestertonovi budeme mať takého svätca."

Pripojme sa teda aj my k tejto žiadosti oficiálnou modlitbou za jeho

Boží služobník G. K. Ch., kandidát na blahorečenie

Dale Ahlquist, ktorý vyzval k spolupráci aj ďalšie organizácie. Ahlquist navštívil northhamptonského biskupa mons. Kevina McDonalda (do diecézy ktorého patrí londýnske predmestie Beaconsfield, kde Chesterton žil) a predložil mu svoju žiadosť.

Nestretol sa však s ústretovým porozumením, lebo aj tu sa ukázala pravdivosť evanjeliových slov, že „ni-

bol veľvyslanec Miguel Angel Espeche Gil. Keď boli problémy s cirkevným schválením modlitby za blahorečenie v Anglicku, ujal sa tejto úlohy práve on v Argentíne. Išiel za Buenos-aireským arcibiskupom Jorgem Bergogliom (ktorý bol tiež členom Spoločnosti G. K. Chestertona).

Kardinál Bergoglio odobril modlitbu vo februári 2013.

povýšenia G. K. Chestertona medzi blahoslavených Katolíckej cirkvi:

„Cirkev dnes potrebuje svätca, ktorý bude vzorom kresťanských čností.

Človeka s mystickou dušou sv. Františka, s prenikavou myslou sv. Tomáša Akvinského, so sociálnou víziou pápeža Leva XIII; človeka z radov laikov, ktorý je oddaný sv. Rodine, lebo ovláda svoje remeslo tak

svätorečenie:

*Bože a Otče náš,
Ty si naplnil život Tvojho služobníka
Gilberta Keitha Chestertona
zmyslom pre obdiv a radosť,
obdaroval si ho vierou, ktorá bola
základom jeho neúnavnej práce,
jeho lásky voči všetkým ľuďom a oso-
bitne voči jeho protivníkom
a jeho nádeje, ktorej prameňom bola
vdaka za dar ľudského života.
Daj, aby jeho bodrosť a jeho smiech,
jeho vytrvalosť v boji za kresťanskú
vieru vo svete, ktorý vieru stráca,
jeho celožitná úcta
k Preblahoslavenej Panne Márii,
jeho láska všetkých ľudí
a osobitne tých, čo sú chudobní,
priniesli útechu tým,
čo sú a pokrají zúfalstva,
posilu a teplo tým,
ktorých viera je vlažná
a poznanie Boha, tým,
čo žijú bez viery.
Prosíme Ťa, láskavý Otče,
vypočuj na jeho príhovor prosby,
ktoré Ti tu prednášame
(tu vyslov svoju žiadosť),
aby svet uznal svätosť jeho života
a Cirkev ho zaradila
medzi svojich blahoslavených.
O to Ťa prosíme*

skrze Krista nášho Pána. Amen
A nakoniec hŕstka výrokov z bo-
hatej pokladnice múdrosti a humoru
G. K. Chestertona:

Keby nebolo Boha, nebolo by ani ateistov.

Nádej je sila, ktorá dáva človekovi pokojnú myseľ aj v okolnostiach, o ktorých vie, že sú beznádejné.

Nemaj príliš otvorenú hlavu, aby ti z nej nevypadol mozog.

Moderný svet sa rozdelil na konzervatívnych a pokrokových ľudí. Pokrokári robia jednu chybu za druhou, zatiaľ čo konzervatívci zo všetkých síl bránia, aby sa tieto chyby napravili.

Niežeby kresťanský ideál bol vyskúšaný a neosvedčil sa, ale kresťanský ideál vo svojej pravej podobe nebol vôbec vystavený skúške.

Dobrý román povie čitateľovi pravdu o svojom hrdinovi, zlý román povie pravdu o svojom autorovi.

Žijeme v časoch, keď sa od kresťanov očakáva, aby rešpektovali každé vierovyznanie okrem svojho.

Boh miluje jednoduchých a nenápadných ľudí, veď práve preto ich stvoril tak mnoho.

FRANTIŠEK VNUK

Pieseň hlohu

Ja nie som dobrý, nemám žiadnych vlôh,
len oči, srdce, ústa, ruky, nohy.
Dobrý je vo mne hriešnom iba Boh,
on má vlôh mnoho, celé stohy.

Som iba v stráni rozkvitnutý hloh
a chválím slnko, že mi dalo kvety.
Dobrý je vo mne hriešnom iba Boh,
to on mi cestou do slepoty sviati.

Len splnil sľub, že medzi dvoch či troch
zostúpi, ak sa zídu v jeho mene.
Dobrý je vo mne hriešnom iba Boh,
veď láska s vierou nádejou sú zeme.

Z tajomstiev

Keď ženiem ovce cestou-necistou
po vrstevniciach tvojich žirných strmín,
až nakoniec si kľaknem pod prestol
neba a smädný napájam a krmím

to malé stádo vo mne, znamená
to iba toľko, že pot premenil som na soľ.
Pozdvihneš modrú dlaň a blažená
ustatost' potom požehná mi krásou.

Ach, krása! Krása! Šťastný okamih!
Len záblesk neba obliateho cínom.
Telegram z krajov takých neznámych.
Sekunda trvajúca večne v komsi inom.

Kozub

Pahreba spí, no ešte pod ňou drieme
žeravý bod. Vždy sa dá v chladnom tichu
zobudiť oheň z moci tvojho dychu.
Len či to ešte chceme! Či to chceme!

Žeravý bod, žubrienka hýbe okom
do prázdna noci, vajíčko tmy puká,
biela dlaň siaha, siaha biela ruka
do našich hlbok, nateraz však bokom.

Pomimo nás sa nesú pozdné lúče
pozdneho ohňa, čo je stále živý,
darmo mu plačem do zvíchrenej hrivy,
darmo mu do úst dýcham čoraz prudšie.

Žeravý bod, keď pahreba je chladne,
semafor jednej nočnej žltej farby,
o záujem aj o náš dych tak stál by,
vajíčko živé, žubrienočka na dne.

Z tajomstiev 2

Milosrdenstvo, tvoje zámery
nepozná nik: že môžem kráčať
po tvojich ranách... Kto mi uverí,
nebyť pokornej trávy, nebyť vtáčať?

Do otvorenej rany sypať soľ,
piť z tvojho mlieka: mlieko, rany lieč mi,
hoci som tvoje stáda nepásol -
zahanbuje ma vari niečo väčšmi?

Pribíjam k drevu tvoje zápastia
každučkým slovom, medzi oba póly,
a ty mi vravíš, že som nevesta
a odpúšťaš mi všetko, čo ma bolí.

Sú takí bratia

Sladučko špúlia ústa vždy, keď kážu,
čoho sa nikdy nedržali, veru
sú takí, čo ti z lásky skrútnu pažu,
vraj tvoji bratia pokory a zmieru.

TEODOR KRIŽKA

Pieseň hlohu

Nemilujú ťa, každý z nich však pozná,
kde robíš chybu, hania ťa, keď chvália
i tvoju cnosť, a kedy skončia, bohzná...
Padajú na mňa ako hora skália

ich hadie gestá, ovíjajú slučky
okolo nôh a dvíhajú sa k šiji,
bezradní, že ja na to hľadím mlčky,
ľahostajný k nim, a nie k poézii.

Znášam ich, lebo tak už moja matka
znášala krivdy celá rozosmiata,
a prosím za nich nebesá, no skrátka,
raz si tie prosby nájdu adresáta:

Vy, čo sa hráte na svojvoľných bohov
a na smiech je vám odvaha i viera,
mám pre vás odkaz: trhnite si nohou!
Rovnako dnes a zajtra ako včera.

Udavačom

Udavač môj, môj milovaný zradca,
ak práve donášať sa chystáš vláde,
pekne ťa prosím, choď alebo vráť sa -
chcel si byť prvý, posledný si v rade.

Neunúvaj sa, tvoja pravda žije,
hrdo ju dávno zvestovali druhí
na všetky možné svetské inštalácie
a vedia o tom cirkevnícke kruhy.

Za komunistov žaloval si moci,
že si ma videl vstúpiť do kostola
a teraz kričíš, zbabelec či kto si,
že moskovská je moja aureola.

Odpúštam ti, veď odpustil som dávno
všetkým, čo v klamstve hravo predbehli ťa,

i tým, čo majú mnoho takých správ, no
čakajú, či sa dakto neopýta.

Udávali ma vtedy a aj potom,
a udávať ma ešte iba budú,
vedome, a vraj netušili o tom,
bez rozpakov a bez štipôčky studu.

Otcovrah, zlodej, fašista a zradca,
naničhodník a nevedno, čo ešte,
no skrátka ktosi, z koho slušnosť zvracia
a spravodlivosť zatína si päste.

Nože sú nože - v chrbte a či v chlebe,
lož skúša len, či na niečo sú síce.
Odpúštam vám, veď odpúštam tak sebe
horkosť, čo by mi znetvorila srdce.

Hodina básnictva 93

Skala sa poddá, keď ju vrúcne prosí
nohami
k nebu stúpajúca viera,
veď poddáva sa krehkým kvapkám rosy,
čo modliť sa sem chodí za večera.

Tak prečo by sa nepoddali slová
úpenlivému srdcu, ktoré búši
na modré brány
znova, znova, znova
opakovaným veľkým smädcom v duši.

Nevyslovené hlásky, ešte nemé,
použijú si moje suché pery,
ako si oráč obrobí kus zeme
pre klasy lásky, nádeje a viery.

Po veršoch stúpam, po schodisku smädu
ku kostolíku, ktorý verných chráni.
Ku krížu, kam ma božie slová vedú
položiť hlavu do Kristových dlaní.

Cestou do Šaštína

Som extrémista, extrémne mám rád
tú cestu med'ou ihličnatých lesov,
kde zavše musím udivený stáť,
omámený ich živičnatou zmesou

kadidla, machu, papradia a húb.
Som extrémista, pokorný a hrdý
prísahu lásky, doživotný sľub,
vysoko nesiem na drevenej žrdi -

koruhvu s tvárou Panny Márie.
Tvár Božej Matky jasná je a čistá.
Križ z ľalií sa vo mne rozvíje.
Extrémne milujem, som extrémista -

nemám viac trému, dávno je už ex
strach, ani úzkosť nepohne mi brvou.
Mám rád tú cestu, krásnu ako text
nebeskej básne napísanej krvou

úsvitných zôr, keď ponad chrbty hôr
hrnie ich radlo urputne, no jemne
do mojich zreničiek.

Čím skôr. Čím skôr. Čím skôr
nech ako ľalia zas rozvinie sa v temne.

Brána

Z tejto strany kľučky je môj domov,
z tejto strany kľučky je môj hrad, môj brat.

Hoci jednou nohou, čo aj chromou,
na tej strane potrebujem stáť.

Tu je všetko, čo mi treba: okruch chleba,
pri chlebíku oheň, strecha nad nimi,
nad tou strechou hodný kúsok neba,
čo chodíeva ku mne dvermi zadnými.

Dosť je neba nado mnou i vo mne,
ako v rozprávke či v správnej povesti
pod tú strechu jednoduchú skromne
ku smútku sa radosť pomestí.

Z tejto strany kľučky niet už zámok.
Z tejto strany kľučky, kde raz dokonám,
je i víchor ako vánok, neha hánok.
Z tejto strany kľučky neba dokorán.

Účasť

Nesmierny ktosi, bytosť večne živá,
na všetko myslí, na dážd' a aj trávu,
a popritom si ešte aj nás sníva,
mňa bez vlasov a tvoju plavú hlavu.

Sníva si vršok, na tom vršku kriček,
na kričku drozda, ako zobe šípku,
výšku si sníva, plnú lastovičiek,
v škárach rún zmiju, ospalú a hybkú.

Sníva si všetko, pokým neožije,
kameň i piesok,

žubrienku i vajce,

mraveniská aj celé galaxie,
sníva a o tom spieva čoraz krajšie.
V obrovských očiach, hlbších ako nebo,
sníva si báseň. Ja ju kazím práve,
keď pokúšam sa čítať krásu, lebo
sen, ten je Boží, môj je len chaos v hlave.

Sníva si mňa a sníva si aj teba,
sníva si večnosť, zároveň ten krátky
okamih od zrn po pečenie chleba
v hlbokých, žirnych vráskach mojej matky.

2

Zem nie je viac než znamienko, než peha
na jeho tvári. Na tej pehe my sme
čeliadka, čo si z čirej lásky peľhá
niekedy nežne, inokedy prísne.

Najradšej by som prináležal k bosým
karmelitánom, bola by to krása,
ako mu stúpať po tvári, nuž prosím,
nech ešte moje kroky chvíľu znáša.

Nech ešte strpí, že tu lámem steblá
zelených tráv a dlávim stonky kvetov,
keď odpúšťa, že kobyľka tu hriebla,
akoby modlila sa holou vetou.

Keď kráčam, stúpam po vznešenom rúchu
samotnej lásky, ktorá večne túži
a preluduje, preluduje v duchu,
čo kolenami počúvajú muži.

Preto sa často ohýbam a lámam,
preto sa lámam v kolenách a drieku,
nech moje amen nezmení sa v kameň,
čo na okamih doudieral riekou.

3

Nepočúvajú, netušia, že vôkol
deje sa zázrak, že sú zázrak sami,
podobne ako obilie a sokol,
keď na korist' sa vrhá nad poľami.

Netušia vôbec, každý iba čaká,
že vyrastie strom z polienok a triesok,
a zrkadielko ukradne si straka,
a zázraky sa sypú ako piesok

pomedzi slepé, hluchonemé prsty.
Sypú sa zrnká zázraku, a času
viac niet, čas naspäť do prameňa ústi,
do studne, ktorá ronila tú krásu.

Priepasti

1

Neuveríte, Boh má taký zvyk
a týmto zvykom dokonale vládne:
príde, keď viac už neprichádza nik.
Nechá ťa padať, zachytí ťa na dne.

2

Bolo aj také, na vlásku som visel,
na trse trávy. No v tej strmine
bol ktosi so mnou - nijaký duch čísel,
milujúci Boh Otec jedine.

Podo mnou priepasť, kotol blízkej smrti,
pod nohou prázdno, v ruke iba trs,
a zrazu duša cíti, že sa rúti
dohora, a nie nadol. V diaľke skrz

čečinu smrekov zachytených v stene,
pomedzi korene sa blysol lúč.
Aj teraz cítim v celom tele chvenie,
keď vzdychám:

Pane, muč ma, len ma uč.

Snímka: Teodor Križka

Výzva na zastavenie vykonávania umelých potratov v zdravotníckych zariadeniach

V Bratislave, 9. januára 2017

Vážení riaditelia nemocníc a zdravotníckych zariadení, v ktorých sa vykonávajú umelé potraty, primári gynekologických oddelení, lekári a všetok dotknutý personál!

Z poverenia predsedu ES Naše Slovensko Ing. Mgr. Mariana Kotlebu vám predkladám túto výzvu na ukončenie vykonávania umelých potratov. Pre jej naplnenie nie je potrebné nič, len vôľa konať dobro.

Život je dar, Boží dar, a my všetci sme povolani tento dar chrániť. Zabiť človeka je hriech. Zabiť bezbranného je o to väčší hriech. Počaté a nenarodené dieťa je plnohodnotným človekom, a preto je neprípustné svojvoľne a beztrešne ho zabíjať.

S ohľadom na tak závažnú vec, akou je ochrana života počatých a nenarodených detí, vás žiadam i prosím

zároveň, aby ste sa pokúsili dosiahnuť ukončenie zabíjania nenarodených detí vo vami zverených a vám na zodpovednosť daných nemocniciach či iných zdravotníckych zariadeniach.

Ludský život začína počatím. Toto základné a dnes aj exaktnou vedou potvrdené poznanie aplikoval už Hippokrates do vznešeného ideálu lekárskej profesie. Lekár má liečiť, nie zabíjať. Interrupcie, zahmlievajúci a nesprávny termín pre úmyselne vykonaný potrat, čiže zabitie už živého počatého dieťaťa, sú temným pozostatkom totalitných režimov 20. storočia.

Je potešujúce, že v uplynulých mesiacoch v niekoľkých zdravotníckych zariadeniach na území Slovenska došlo ku konsenzu nevykonávať umelé potraty. Ukazuje sa, že zmena je možná, a do veľkej miery je

výlučne v rukách samotných lekárov a riadiacich pracovníkov zdravotníckych zariadení.

Obraciam sa na vás s touto výzvou v mene tisícov denne zabíjaných nevinných detí po celom svete, ktoré sa nemôžu brániť. Na rozdiel od nich sa vy sami môžete rozhodnúť, že zastavením zabíjania nenarodených detí budete naplňať nielen Kristovo učenie, ale i Hippokratovu prísahu. Sami sa však tiež môžete rozhodnúť žiť v otroctve poviazania zavraždenými dušičkami nenarodených, ale živých detí.

Nech vám k správne rozhodnutie dopomáha všemohúci Boh.

MUDr. NATÁLIA GRAUSOVÁ
poslankyňa Národnej rady
Slovenskej republiky
členka výboru NR SR
pre zdravotníctvo

Globalizácia po slovensky

Dňa 1. februára 2017 sme sa stali svedkami udalosti, ktorú by sme mohli označiť i slovom príznak. Pred objektívnymi televíznymi kamierami premiér SR predstavil Špeciálnu jednotku ideovej polície o sile okolo 100 údajných špecialistov určených na odhaľovanie a potláčanie prejavov fašizmu, extrémizmu, najmä v sieti internetu, v policajných kuklách s otvormi na oči. Ako vieme, tieto ochranné kukly nosia výlučne špeciálne policajné jednotky pri zásahoch proti nebezpečným ozbrojeným zločincincom. V kontexte „strážcov internetovej čistoty“ pôsobili oné kukly na hlavách policajtov nielen neprimerane, ale pôsobili skôr švejkovsky. Premiér vyhlásil, že prejav fašizmu, extrémizmu, rasizmu sú prítomné už aj tu, na Slovensku, a že treba proti nim nemilosrdne zasiahnuť. A nakoľko hroziace nebezpečenstvo týchto javov je veľké a urgentné, tak bola zriadená ideová polícia – aj s kuklami!

Keď som zbadal tých ideokuklačov, mal som silný pocit déjà vu...

V dobách boľševickej totality som pri návšteve Isakievského pravoslávneho chrámu v Petrohrade (vo vtedajšom Leningrade) zažil, ako tamojšie strážkyne, devušky i barišne, názorne predvádzali zákaz fotografovania z veže chrámu, z ktorého bol pekný výhľad na celé mesto, jedným výhražným gestom: stáli a v rukách držali osvetlené

negatívy „vypitvané“ z fotoaparátov neposlušných turistov.

Avšak medzi mojím pocitom, že „to tu raz bolo“, a tým, čo som videl teraz, je predsa len rozdiel: rekvizity osvetlených negatívov vytrhnutých z fotoaparátov nešťastných neposlušných turistov nahradili – kukly. A tie kukly neboli v rukách, ale boli na hlavách. Keďže ideozločiny sa rodia v ľudských hlavách, je zrejme, že nádejní strážcovia, potláčatelia a vymetači ideozločincov si musia chrániť svoje hlavy zanonymizovanými kuklami.

Človek nemusí byť vybavený enormne veľkým darom matematickej predstavivosti, aby vedel aspoň odhadnúť, aké finančné náklady predstavuje vydržiavanie takéhoto ansámbľu špeciálne vyškolených a zaiste dobre platených expertov (vrátane služobných áut, kancelárskych priestorov, počítačov, tlačiarň či sekretárook...), ktorí budú schopní precízne rozlíšiť, kedy je to už zločin a kedy je to ešte neškodné, čiže v rámci „noriem“ politickej korektnosti. Doteraz vraj s tým mali orgány činné v trestnom konaní problémy, a preto treba zveriť túto činnosť špecializovanému útvaru. Lenže: akékoľvek byrokratické štruktúry, keď sú už raz zriadené, sú veľmi vynachádzavé pri zdôvodňovaní a dokazovaní nevyhnutnosti svojej existencie. A tak sa môžeme spohľadnúť, že sa na Slovensku už niečo z toho, čo sa

uviedlo, určite nájde, lebo inak by ideokukláči stratili svoj raison de'être...

Jedným z bojových polí ideologického zápasu a indoktrinácií je – zvlášť v prípade Slovenska – interpretácia našich dejín, a najmä prvej Slovenskej republiky v rokoch 1939 – 1945. Leitmotív celého zápasu pomáha dešifrovať výrok Georgea Orwella: „Kto ovláda prítomnosť, ovláda minulosť; kto ovláda minulosť, ovláda budúcnosť.“

A existuje tu ďalší moment, ktorý je vždy prítomný pri pacifikovaní všetkých ovládaných, teda aj Slovákov, a tým je snaha vnútiť pocit viny. Dobré si to uvedomoval francúzsky revolucionár Louis Antoine de Saint-Just, ktorý je autor výroku: „Nie je možné vládnuť bez viny, t. j. ovládanému je bezpodmienečne potrebné vnútiť paralyzujúci pocit viny.“

Metaforicky možno zhrnúť: argumenty sú „svaly“ myšlienok.

Ak však niet argumentov, myšlienky sa uchylujú k „svalom“ inej povahy, t. j. k násiliu a k represii. Tak to raz na tomto ľudskom svete chodí...

Liberálna demokracia – hoci u nás bola po roku 1989 len v zárodočnej a rudimentárnej forme – sa nám priamo pred očami stráca... Namiesto nej nastupujú a upevňujú sa primitívne a represívne formy oligarchie.

JÁN DANCER

Kresba: Andrej Mišanek

Prosba k priaznivcom Kultúry

Veľmi pekne ďakujeme,
že viacerí z vás
reagovali na prosbu redakcie
a podporili vydávanie
nášho časopisu Kultúra.
Prosíme, aby ste nepoľavovali
v ušľachtilom úsilí
a prispeli svojím príspevkom
na číslo účtu vydavateľa Kultúry
v Slovenskej sporiteľni

IBAN

SK6909000000000170427664

(Pokračovanie z predchádzajúceho čísla)

Nemcov sýtli bájkami, že do Nemecka sa hnie budúci nemecký pracovný potenciál, odborné pracovné sily ako laborantky, detskí lekári... a mnohí tomu aj uverili. Z naivnosti ich prebudili výtržnosti migrantov počas silvestrovskej noci 2015/2016 v mnohých nemeckých mestách, najmä tá v Kolíne nad Rýnom. Tá sa začala arabsko-moslimským „folklórom“. Výsledkom bolo 1527 trestných oznámení, z toho vyše päťsto za sexuálne delikty na „severoafričky a arabsky vyzerajúcich“ mužov. O podobný folklór sa „budúci Nemci“ postarali aj v Hamburgu, Stuttgarte, vo Frankfurte, v Bielefelde, Leverkusene, Düsseldorfe, Berlíne, Brémach a ďalších mestách. Nebyť videoových záberov na sociálnych sieťach, by bol Silvester v Kolíne nad Rýnom a inde oficiálne prebehol normálne, a keďže šlo politicky vraj o háklivú vec, v médiách sa nemalo objaviť slovo „znásilnenie“ a že páchateľmi boli migranti, najmä Severoafričania.

Tohtoročné silvestrovské oslavy (2016/1017) prebehli v nemeckých mestách (Kolín nad Rýnom, Berlín, Hamburg, Dortmund, Düsseldorf, Essen a Münster) vďaka najprísnejším bezpečnostným opatreniam oproti roku 2015/2016 relatívne dobre, aj keď sa zdalo, že sa situácia zmení. Najmä potom, keď v Kolíne nad Rýnom medzi 21. a 22. hod. vystúpilo z vlakov vyše 1 000 mladých, čiastočne agresívnych severoafričanov patriacich podľa polície do kategórie ťažkých delikventov. Prišli aj väčšie skupiny Severoafričanov z Francúzska a Rakúska. V centre kolínskych osláv v areáli Hlavnej stanice neďaleko Dómu v Kolíne boli zriadené ochranné pásma, na poriadok dohliadalo zo začiatku 1 500 policajtov, neskôršie prišla posila ďalších 200 policajtov, po ktorých nasledovalo 300 členov spolkovvej polície. Polícia v počte 2 000 mužov ozbrojených dokonca aj samopalmi, zasahovala konzekventne a rázne. Podľa oficiálnych údajov polícia prekontrolovala identitu 650 mužov, z ktorých 99 percent pochádza zo severnej Afriky (Maroko, Tunisko, Alžír, Sýria a Afganistan), čo šéfka strany Zelených Simone Peter hodnotila ako rasistický čin. Polícia sa preto musela zodpovedať z „racial profiling“ (rasového profilovania, t.j. kontroly podľa vzhľadu). Ospravedlniť sa musela aj za vraj „dehumanizujúci“ výraz „Nafris“ na twitteri kolínskej polície, čo je v policajných kruhoch skratka pre „Nordafrikanische Straftäter“ (severoafriční delikventi) alebo „Nordafrikanische Intensivtäter“ (severoafriční ťažkí delikventi). Silvester v Kolíne prebehol bez vážnejších problémov, aj keď nie úplne hladko. Polícia vykázala 190 ľudí, zatkla 92 ľudí, medzi ktorými boli aj Nemci a nahlásených bolo 7 sexuálnych deliktov. Podľa pozorovateľov panovala v Kolíne zvláštna atmosféra, človek mal dojem, že sa nachádza v pásme obzvlášť zvýšenej bezpečnosti a o silvestrovskej atmosfére sotva možno hovoriť.

Do Essenu prišlo na silvestrovské oslavy 450 Severoafričanov patriacich do „problémovej“ kategórie a v Düsseldorfe okolo 800. Zdá sa, že delikventní migranti využívajú silvestrovské a iné oslavy na spoločné stretnutia a zaiste aj na rôzne nekalé plánovania. V komunikácii medzi sebou im nestojí nič v ceste, každý z nich má moderný smartfón.

Je očividné, že Nemecko žije v ustavičnom strachu, a to v každom ročnom období. Uvediem môj osobný zážitok z minulého leta v Heidelbergu. Chcela som si trochu posedieť na trávniku pri rieke Neckar. Prekvapilo ma tam množstvo pobežujúcich policajtov so psami, dve autá Červeného kríža a vo vzduchu krúžiaca helikoptéra. Nevedela som si to vysvetliť. Neskôršie som sa dozvedela, že sa nič nestalo, iba jedna škôlka chcela na lúke niečo oslavovať, a aby sa predišlo prípadnému atentátu, preto tí policajti, psy, Červený kríž a helikoptéra.

Wolfgang Schäuble v r. 2006 (vtedy spolkový minister vnútra) prehlásil, že islam je súčasťou Nemecka. Christian Wulff v r. 2010 (vtedy prezident Nemeckej spolkovvej republiky) sa podobne vyslovil, že islam patrí k Nemecku. Rôzni „odborníci“ vedú jalové reči o rôznych

druhoch a stupňoch islamu. Asi si nevyšli, že turecký prezident Erdoğan jasne povedal, že existuje iba jeden islam!

Na istom stretnutí s Angelou Merkelovou, ktorého sa mohli zúčastniť aj občania, dostala táto otázku, či si nemyslí, že jej politika ohrozuje Nemecko a ako chce chrániť európsku kultúru. Odpoveď Merkelovej bola, že islam patrí k Nemecku a Nemecko patrí k islamu. Islamu sa vraj netreba obávať, treba vstúpiť s ním do dialógu, častejšie chodiť do kostola a pozeráť sa tam na sväté obrázky. Nemcov vyzýva, aby neboli povýšení a arogantní! A vraj o Islamský štát sa pričínila aj Európa, lebo mnoho Európanov bojuje v radoch Islamského štátu. Etnické pozadie týchto Európanov však neprezradila. Merkelová, niekdajšia komunistická aktivistka a donášačka pre Stasi pod krycím menom Erika, sa oháňa svätými obrázkami a jej cirkevný náprotivok, bývalá prezidentka Evanjelickej cirkvi v Nemecku, Margot Käßmannová zasa Ježišom Kristom. Ním chce čeliť terorizmu a kriminálnym migrantom: „Ježiš nám zanechal výzvu, aby sme našich nepriateľov milovali a sa modlili za tých, ktorí nás prenasledujú. Pre

DARINA VERGESOVÁ

Hurá multikulti – žial' na zaplakanie. Teror v mene Alaha

teroristov, ktorí si myslia, že môžu zabíjať v mene Boha, je to tou najväčšou výzvou. Mali by sme teroristom čeliť modlitbou a láskou.“ Z Vatikánu zasa počujeme, že kresťanský svet má prijímať moslimských migrantov do rodín a farností.

Podpaľovanie azylantských príbytkov je trestný a odsúdeniahodný čin. Lenže tie nepodpaľujú iba extrémisti, rasisti a s migrantskou politikou nespokojní Nemci, ale aj samotní „budúci Nemci“. Sú nespokojní s jedlom, neznesú sa so susedom, tak si podpália

strechu nad hlavou. Dostanú nové prístrešie a na azyl čakajú ďalej. O tom politici a médiá mlčia. V Hövelhofe vyhorel 5.1.2017 dom pre azylantov. Podpálili ho traja mladí žiadatelia o azyl, lebo boli nespokojní s ubytovaním. V čase požiaru niekdajšej vojenskej kasárne s kapacitou 900 miest sa nachádzalo 500 žiadateľov o azyl. Bilancia bola 57 zranených, jeden vážne zranený a tridsiati museli byť ošetrovaní v nemocnici. Horelo aj v Düsseldorfe. Podpaľacími boli dvaja severoafričania. Jedného z nich poznala polícia ako lupiča a dílera s drogami. Neboli spokojní so stravou, podpálili bývalú halu düsseldorfského veľtrhu s rozlohou 6 000 metrov štvorcových, ktorú obývalo 282 mužov. Hala vyhorela do tla, museli ju zbúrať, škoda činí desať miliónov eur. Totálnemu vyhoreniu predchádzali štyri menšie požiare. Nálada pred požiarom bola napätá, zhoršila sa na začiatku ramadánu. Dochádzalo k násilnostiam. Migranti pľuli na personál, stráže a policajtov, hádzali do nich topánky. Podobných zážitkov s Merkelovej „hosťami“ by sa našlo aj na niekoľko polic plných kriminálnych príbehov. Merkelová s jej migrantskou politikou

právnymi predpismi a so zmluvami s EÚ... Okrem toho ju viní z úmyselného privodenia nelegálneho prísťahovalectva... „Na Spolkovom úrade pre migráciu sú tisíce pasov identifikovaných ako falošných, bez dôsledkov pre migrantov. Takto ignorovať naše zákony sa neodváža vo vlastnej rézii žiaden spolkový orgán. Za tým je politická vôľa. Proti zákonu.“ ...že „konzervatívny prvok sa v CDU cielene krok za krokom marginalizoval a stigmatizoval“. Steinbachová kritizuje svoju stranu, že sa prispôbila ľavičiarstvu ducha času a jej symbol jedinečnosti odhodila. Pozitívne sa však vyjadruje o AfD (Alternatíva pre Nemecko), ktorá „preberá témy, ktoré v posledných rokoch boli deficitné a je zosobením toho, čo by mala robiť vlastne CDU!“. Je to nebývalá ostá kritika Merkelovej migrantskej politiky. Avšak prejavujú sa aj názory, ktoré jej politiku podporujú. Dve belgické univerzity jej 12. januára 2017 udelili čestné doktoráty za „diplomatické a politické úsilie o posilnenie Európy a ochranu hodnôt, ktoré nášmu kontinentu umožňujú nachádzať jednotu v rôznorodosti.“ Pri odovzďovaní titulu ju rektori prirovnali k M. Gándhimu a N. Mandelovi za jej heslo „My to zvládneme“ (Wir schaffen das). Týmto vyhlásením dala vraj na známosť ochotu postarať sa o migrantov prúdiacich do Európy. Pri slávnostnom akte bol prítomný aj belgický premiér Charles Michel, ktorý vyjadril Merkelovej obdiv za jej silu a pevné európske presvedčenie. Merkelová sa tam stretla aj s belgickým kráľom Filipom. Len pre zaujímavosť uvádzam, že jedna z univerzít, ktorá udelila Merkelovej čestný doktorát za jej migrantskú politiku, nesie meno Katolícka univerzita.

Tu nasleduje spomínaný článok „Domáci a hostia. O multikultúre v Nemecku trochu ináč“, ktorý vyšiel v Literárnom týždenníku č. 12/1998. Chcem ním poukázať, že to, v čom sa Európa dnes zmieta, malo svoje začiatky už dávno pred vypuknutím migračnej krízy, ktorá začala začiatkom roka 2015. Ako som už uviedla, článok čitateľov nejakou zvlášť neoslovil, lebo som to s tou multikultúrou v Nemecku vraj prehnela. Vulgárne naň zareagovali manželovia žijúci v Nemecku Roman a Emília Bednárovci pod titulom Nebezpečné klamstvá a polopравdy o súčasnom Nemecku. Darina Vergesová zavádza (Literárny týždenník (33/1998). Pre zaujímavosť citujem niekoľko viet z ich „reakcie“ na môj článok: „článok je extrémne tendenčný a demagogický, pričom sa vyznačuje početnými atribútmi maskovaného, no i otvoreného neonacistického zmýšľania a rasistickej netolerance, naivit, poznatkovej prázdnoty, predpojatosti a neznalosti skutočných pomerov v Nemecku, pripomína propagandu voči Židom, Rómom a Slovanom, ktorú hlásali nemeckí rasisti a nacisti v období pred 2. svetovou vojnou, ...vraždenie 'menejcenných' v plynových komorách...“.

A Bednárovci považovali sami seba za šíriteľov osvetly medzi Slovákmi v Nemecku. Myslím, že v ich znôške hlúpostí netreba ďalej pokračovať a radšej oboznámim čitateľov s článkom:

„Domáci a hostia. O MULTIKULTÚRE V NEMECKU TROCHA INÁČ (Literárny týždenník 12/1998)

Multikultúra a multikultúrna spoločnosť sú v Európe relatívne nové pojmy. V Nemecku sa po prvýkrát objavili koncom 70. a začiatkom 80. rokov v cirkevných diskusiách a koncom 80. rokov v politickom kontexte – v „cudzineckej politike“ (Ausländerpolitik). V slovenskej tlači sa začal pojem multikultúra, multikultúrny objavovať najmä po tzv. nežnej revolúcii a s ním i výraz región, ktorý vytláča domáce slovo oblasť. A tak sa v rozhlase, v televízii i v tlači všeci „regiónujeme“. Už máme a poznáme takmer iba regionálnu politiku, európske regióny, francúzske regióny, regionálnu spoluprácu, regionalizáciu informácií, regionálnu tlač, a ak to pôjde takto ďalej, nebudeme poznať národné štáty, lež Európu regiónov. S multikultúrou je úzko spätá imigrácia a migrácia.

(Pokračovanie v budúcom čísle)

